

*Η μητέρα στη
νεοελληνική
ποίηση*

Κάθε δεύτερη Κυριακή του Μάη γιορτάζει ένα πολύ κοντινό μας πρόσωπο που πάντα είναι και θα είναι στη ζωή μας και θα μας στηρίζει σε κάθε βήμα που κάνουμε, που μας βοηθάει να εξελιχθούμε, να γίνουμε αυτό που είμαστε, που πάντα με τις συμβουλές και την ενθάρρυνση της μας ωθεί να κάνουμε αυτό που είναι σωστό, που φροντίζει για εμάς και μας αγαπάει περισσότερο από κάθε άλλον άνθρωπο στον κόσμο, η μητέρα μας. Η μητέρα, η μάνα, η μαμά, είναι συνώνυμο της ανιδιοτέλειας, της αγάπης, της φροντίδας, της αυτοθυσίας. Είναι ο άνθρωπος που νιώθουμε πιο ασφαλείς, που γνωρίζουμε πως θα είναι ΠΑΝΤΑ δίπλα μας ό,τι κι αν συμβεί και που σαν φύλακας άγγελός μας θα μας φυλάει σε όλη τη διάρκεια της ζωής μας.

Η μητέρα κατέχει εξέχουσα θέση στο μύθο και στη ιστορία, στη λαϊκή παράδοση και στην τέχνη, ειδικότερα στη λογοτεχνία και στην ποίηση σε όλες τις εποχές. Και η ελληνική ποίηση και ειδικότερα η νεοελληνική, δεν αποτελεί εξαίρεση. Παρουσιάζουμε, λοιπόν, λίγα ποιητικά δείγματα της αγάπης και αφοσίωσης στο πρόσωπο και τον ιερό ρόλο της μητέρας

«Η μητέρα»

Πώς να πειράξω τη μητέρα
να κάμω εγώ να λυπηθεί,
που όλη νύχτα κι όλη μέρα
για το καλό μου προσπαθεί;

Πώς ν' αρνηθώ ή ν' αναβάλω
ό,τι ορίζει κι απαιτεί,
αφού στη γη δεν έχω άλλο
κανένα φίλο σαν αυτή;

Αυτή στα στήθη τα γλυκά της
με είχε βρέφος απαλό,
με κάθιζε στα γόνατά της
και μ' έμαθε να ομιλώ.

Γεώργιος Βιζυηνός

Αυτή με τρέφει και με ντύνει
όλο το χρόνο που γυρνά,
και δίπλα στη μικρή μου κλίνη,
σαν αρρωστήσω ξαγρυπνά.

Αυτή σαν πέσω και χτυπήσω
φιλά να γειάνει την πληγή.
Αυτή, τι πρέπει να αφήσω
και τι να κάμω μ'οδηγεί.

Πώς το λοιπόν τέτοια μητέρα
να κάμω εγώ να λυπηθεί,
που όλη νύχτα κι όλη μέρα
για το καλό μου προσπαθεί;

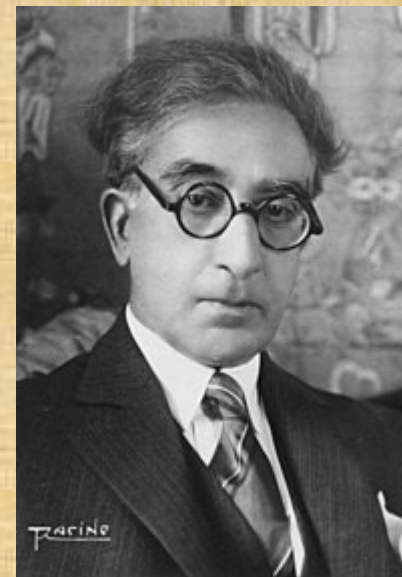
«Δέσεις»

Η θάλασσα στα βάθη της πήρ' έναν ναύτη.
Η μάνα του, ανήξερη, πηαίνει κι ανάφτει

στην Παναγία μπροστά ένα υψηλό κερι
για να επιστρέψει γρήγορα και να 'ν' καλοί καιροί

και όλο προς τον άνεμο στήνει τ' αυτί.
Αλλά ενώ προσεύχεται και δέεται αυτή,

η εικών ακούει, σοβαρή και λυπημένη,
ξεύροντας πως δεν θα 'λθει πια ο υιός που περιμένει.

Κ.Π. Καβάφης

«Μητέρα μου»

Μητέρα μου, πόσο φρικτὰ βαραίνει
ἡ μοίρα σου στὸ νεανικό μου στῆθος.

Ὅλοι μου οἱ πόνοι καταφεύγουν πλῆθος
γύρω στὴ θύμησή σου ποὺ πικραίνει.

Ἐμένα, ποὺ σὲ δέχτηκα εὐλογία
κ' ἔγινα τὸ θαυμάσιο ὁμοίωμά σου,

ἄς μὲ δεχτῆ σὰ νᾶμαι ἀμάρτημά σου
ἢ μνήμη σου, μαρτυρικὴ κι' ἁγία.

Μαρία Πολυδούρη

Στὴ μοίρα σου, ποὺ γνώρισα σὲ μένα,
τὴ σπαραγμένη σκέψη μου προσφέρω.

Μὰ στὴν καρδιά μου μόνο ἐγὼ θὰ ξέρω
πόσους μετροῦν νεκροὺς τᾶγαπημένα.

Μητέρα μου, πόσο μου λείπεις τώρα
ποὺ πνιχτικό, βαθὺ σκότος θὰ γίνη

στὴ μάταιη ζωὴ μου ποὺ ὅλο σβήνει...
Ἄχ, πὼς μου λείπεις σὲ μία τέτιαν ὥρα.

«Τύψεις»

όσο περνούν οι μέρες και μακραίνει
η ηλικία της σεμνότητας, αισθάνομαι
τις ανεπαίσθητες ραγισματιές εντός μου
από νύχτα σε νύχτα να πληθαίνουν:
δρόμοι που πήρα με χαμηλωμένα μάτια
φώτα που πέσαν πάνω μου ανελέητα
λόγια πιο πρόστυχα κι απ' τις χειρονομίες -
μα πιο πολύ, η όψη της μητέρας μου
όταν γυρνώ αργά το βράδυ και τη βρίσκω
μ' ένα βιβλίο στο χέρι να προσμένει
βουβή ξενυχτισμένη και χλομή

Ντίνος Χριστιανόπουλος

«Μάνα»:

*Μάνα! Δεν βρίσκεται λέξη καμία
να' χει στον ήχο της τόση αρμονία.
Σαν ποιός να σ' άκουσε με στήθος κρύο,
όνομα θείο;*

Γεράσιμος Μαρκοράς